

Xross Cultures

Korta skildringar av förändrade liv över alla kulturella gränser

Introduktion – *Varför denna bok?*

Olympiaden i Montreal – *Hela världen hemma hos oss*

Erie Shores – *Ung bankman fattar ett rationellt beslut*

Trans Kanada - *Löftets regnbåge*

South Porcupine – *Vad en klok kvinna lärt av livet*

Fan Tan Alley – *Invid himlens port*

Varanasi – *Glädje vid floden Ganges*

Katmandu – *En PLO-terrorists resa*

Taichung City – *Vi har förlorat våra cyklar!*

Vancouver Island – *Ett Jehovas vittnes resa*

Casablanca – *Kvinnan på tåget*

Uleåborg – *Romerna i Finland*

Sista kapitlet – *det viktigaste kapitlet*

Epilog – *Jag ser henne i mina drömmar*

Omslagsdesign av:

Every Good Work

everygoodwork.fi

INTRODUKTION

Varför denna bok?

Kanske har vi precis träffats och kanske vi aldrig träffas igen, eller kanske du bara öppnade den här boken av nyfikenhet. Om någon gav dig den här boken, då vet du att de bryr sig om dig. Oavsett anledning är jag glad att vi har denna möjlighet att träffas.

Under mina resor till mer än 55 länder har jag mött många intressanta människor – vissa bara några ögonblick, andra några dagar medan åter andra har blivit vänner för livet. Den här boken är skriven för dem som jag inte har haft möjlighet att diskutera trosfrågor med. Ta en timme eller så att läsa den här lilla boken. Du kommer att lära dig om platser, människor och seder och hur vi alla delar ett gemensamt behov.

Res med mig på mina resor. Möt människorna och hör deras berättelser. De är judar, muslimer, buddhister, hinduer, traditionalister, icke-troende och ateister. Vi i väst verkar ha glömt konsten att berätta, medan denna konstform i många delar av världen fortfarande är en tradition man håller högt.

En vacker dag kan det mycket väl hända att du tackar mig för att jag berättade mina historier.

Namnen på personerna har ändrats, men allt annat är på riktigt.

Ari J. Rocklin

Olympiaden i Montreal

Hela världen hemma hos oss

Som medlemmar av "Ambassadors in Mission", eller AIM-ers som det förkortas, tillbringade vi hela sommar-OS 1976 ute på gatorna i Montreal, en kanadensisk stad i verklig världsklass. Vi var 300 personer som kom samman från hela landet och var uppdelade i team med olika uppgifter men med samma mål: att välkomna världen som hade kommit hem till oss.

Förmiddagarna spenderades i mindre gruppstudier och föreläsningar, och eftermiddagarna och kvällarna där olympiaden hölls. Tusentals människor hörde evangeliets budskap för första gången i sina liv, och många återvände till sina hemländer förändrade och med en ny vision.

Jag träffade någon där som skulle förändra mitt liv.

Vårt team var inhyst i en gymnasieskola, där vi sov på golv av granit, i våra bara sovsäckar utan ens en madrass.

Första dagen efter den inledande orienteringen skulle vi gå och bada klockan fyra, så jag gick och hämtade min handduk och badkläder. Detta var en utflykt jag inte ville missa; somrarna i Montreal är varma och fuktiga, så att ta ett dopp var ett bra sätt att svalka sig. Det skulle också vara ett bra tillfälle att lära känna några av mina teamkamrater.

Men det var inte så det var menat att bli. När jag kom till entrén till skolan med min handduk draperad runt halsen var det ovanligt tyst. Alla hade redan åkt. Förbryllad gick jag och satte mig på stentrappan framför skolan utan att märka damen som satt på andra sidan entrén.

Hon sa: "Kom hit, jag har något att berätta för dig." Hon presenterade sig själv som Nechama, en messiansk jude. "Vill du veta vad Gud har att säga till dig?" frågade hon.

Ja säkert, tänkte jag lite syrligt. Nechama lät sig inte stoppas av min dåliga attityd. "Låt mig berätta om ditt liv," sa hon. Eftersom jag ändå inte skulle någonstans satte jag mig ner för att lyssna på henne.

Nechama började prata om mitt liv med detaljerad kunskap som hon omöjligen kunde ha haft. Hon fick snabbt min odelade uppmärksamhet. När hon vävde samman en detaljerad berättelse om alla stora händelser i mitt liv hittills, visste jag att den här damen talade om saker som bara Gud och jag visste om. Jag satt som trollbunden, samtidigt medveten om att detta inte var en tillfällighet i mitt liv.

När hon kommit till slutet var jag förundrad över riktigheten i hennes berättelse; den beskrev hela mitt liv fram till nu. Nechama satt där med ett stort vackert leende på sitt mycket judiska ansikte. Hon berättade att det fanns judiskt blod i vårt släkträd.

Många år senare, skulle ett DNA-test bevisa att hon hade helt rätt.

Jag reste mig för att gå när hon sa: "Sätt dig ner, vill du inte veta vad Gud har planerat för dig?" Hon fortsatte sedan med att berätta en historia för mig som vävde samman både glädjefyllda och skrämmande händelser.

Jag hade blivit rädd om det inte varit för slutrepliken. "Och i allt detta, var säker på att Gud kommer att ha kontroll, han kommer att välsigna dina steg, ingen som reser sig mot dig kommer att ha framgång."

Det har gått många år sedan mitt möte med Nechama. Tiden har visat att varenda en av hennes förutsägelser var helt korrekta – som t ex olyckan som borde ha avslutat mitt liv.

Låt mig dela den historien med dig.

Jag körde till jobbet som vanligt en morgon, och jag såg aldrig ens den andra bilen komma. Föraren var sen till skolan och trodde att han kunde hinna före mig i en korsning. Det kunde han inte.

Det nästa jag minns är att jag låg på en åker med blod strömmande ur ett öppet sår i huvudet. Plötsligt såg jag mig själv som uppifrån trädtopparna. Jag såg folk rusa till min hjälp. Jag tänkte på familjemedlemmar som jag inte hade en chans att säga farväl till. En känsla av sorg sköljde över mig.

Sedan gick jag in i en tunnel. En miljon km i timmen skulle inte rättvist beskriva den hastighet med vilken jag färdades. Snart kom jag till en grön gräskulle. På avstånd låg en vacker stad. Där framför mig stod en vän som hade dött tidigare samma år. Hon såg vacker och strålande ut klädd i en vit löst sittande klänning. Hennes blonda hår flödade fritt över hennes axlar. Hennes mun rörde sig inte när hon pratade med mig. Ändå sa hon till mig: "Det är ännu inte din tid att komma hit. Snälla säg till min mamma att sluta sörja mig eftersom jag är lycklig här".

Från staden nedanför dök en man upp, klädd i ljus. Han var så strålande att jag var tvungen att vända mig bort åt vänster för att slippa den intensiva bländningen. Kärlek verkade strömma ut från honom och genomsyra allt i hans närvaro.

Han talade mjukt och med auktoritet: "Jag älskar dig väldigt mycket, men du har fortfarande arbete att göra, det är inte tid för dig att komma hit".

Jag ville inte lämna denna fridfulla plats, men först långsamt, sedan med ljusets hastighet, fördes jag tillbaka ner i samma mörka tunnel varifrån jag hade kommit.

Jag vaknade av att människors ansikten stirrade på mig i fasa. På akuten hörde jag en sjuksköterska säga: "Han borde vara död!" Jag ville säga att jag hade varit det, men kunde inte tala.

Nechamas profetiska vision av mitt liv gav mig ett fokus i livet. Nära döden-upplevelsen gav denna vision dels en känsla av stor brådska, dels en total befrielse från rädsla inför evigheten. Den gav mig en personlig kunskap om himlen och en intensiv önskan att dela Jesus med alla som ville lyssna. Jag talar om det jag har sett och hört. Det finns liv efter döden och himlen är verklig.

Den här boken har kommit till därför att det är bråttom. Må vår gode Herre och Gud välsigna dig min käre läsare, när du följer med mig på min resa.

Erie Shores

En ung bankman fattar ett rationellt beslut

Arthur hade verkligen lyckats i sin karriär. Han hade kommit långt som hockeyspelare, vunnit ett stipendium till ett stort universitet och, naturligtvis, spelat hockey för deras lag. Hans talang var allmänt erkänd, eftersom till och med en talangscout från NHL kom för att se honom spela. Talangscouten var imponerad och försäkrade honom att han skulle få provspela. Sedan dog Arthurs pappa plötsligt. Hans strävanden efter NHL-stjärnstatus dog med hans far, som hade varit hans trogna tränare och supporter under hela hans liv. Arthur hade många goda minnen av att gå upp tidigt på morgnarna för att träna i ishallen, minnen från långt innan han var tonåring, med pappan stående vid sidan av rinken, alltid hans största fan. Men han lämnade sina NHL-ambitioner och fokuserade på att istället arbeta sig upp för karriärstegen inom bankväsendet, först som ansvarig på avdelningen för utlåning och sedan som bankchef.

Jag tänkte på mig själv som en tennisspelare på uppåtgående och hade arbetat mig upp från mindre turneringar till en turnering för hela staden. Helt av en slump träffade jag Arthur på en tennisbana. Vi bestämde oss för att spela en match. Där blev jag grundligt förödmjukad av den här killen som varit nära att bli professionell hockeyspelare. Till mitt försvar kan man anföra att han hela livet hade tränat på koordinationen mellan ögat och handen, medan jag hade börjat med tennis först som 20-åring. Vi gick ut och fikade efter matchen, och det blev starten på en fantastisk vänskap. Vi gjorde resor tillsammans, jag lärde honom seglingens finesser och han lärde mig om ekonomi, som han visste mycket mer om än jag gjorde, på grund av hans många år av ekonomistudier och ansvar i banken. Oundvikligen dök frågan om tro upp under våra långa bilresor. Han var fascinerad men kunde inte se hur det skulle vara av värde för honom själv att vara kristen. Det var bara för de svaga och gamla, inte för en stark idrottare med ett briljant sinne, som han själv. Han valde att följa med till kyrkan, mest på grund av nyfikenhet och de nya kontakter han knöt där. Han erkände att kyrkan hade ett visst värde för honom, men bara som en social samlingsplats, samt en plats för att höra lite bra sång, något han verkligen gillade.

Arthur hade en annan mycket nära vän, Jake, som hade varit troende men som nu var starkt emot allt som hade med kristendom att göra. Vi tre var en ganska intressant grupp med starka åsikter om det mesta, ofta från en ytterlighet till den andra. Nu var Arthur fångad mellan två ytterligheter. Detta satte honom för det mesta i en besvärlig position, där han försökte försvara den ene av oss mot den andre. Det var behovet av att rationalisera dessa två ytterligheter som långsamt började förändra hans egen position. Han ägnade mer och mer tid åt att fundera över var han faktiskt stod i allt detta.

Vi tre deltog i ett evenemang över en långhelg där hundratals människor hade samlats för att fira midsommar. Det blev en fantastisk helg och vi träffade nya människor, åt god mat, tittade på sport och gick på en konsert. Det var efter konserten som Arthur inledde ett samtal med en ung dam som hette Cindy. Det slutade med att de pratade långt in på natten. Jake och jag försökte få honom att sluta så att vi kunde gå till vårt motellrum. Tillbaka i motellrummet frågade Jake Arthur vad som var så speciellt med Cindy att han hade ägnat hela den tiden åt att prata med henne. Arthur sa att hon var intelligent, intressant och bara en väldigt trevlig person att vara med. Följande kväll var vår sista, och efter middagen bad Jake Cindy att gå en promenad med honom. Det var ett av de där avgörande ögonblicken som blir början på något man inte planerat, och de började dejta den natten. Efter att vi återvänt hem berättade Arthur för mig att han hade tänkt mycket på tro och hade kommit fram till att det var irrationellt att inte acceptera vad Jesus erbjöd. Om det som Jesus sa var sant, kunde ingen seriös människa på allvar se vad som erbjöds (gratis) och inte acceptera den gåvan. Oavsiktligt hade han upptäckt vad som också är känt som Pascals satsning*. Och den natten började Arthurs resa med Jesus.

Vad hände med Jake och Cindy? När de fick veta att deras vän Arthur hade bestämt sig för att följa

Jesus, bestämde de sig också för att ägna sina liv åt Jesus. De gifte sig en kort tid senare. Och så slutar min berättelse om Arthur bankiren och hans vänner.

(Erie Shores ligger på Lake Eries västra sida inte långt från Detroit. Övers. anm.)

*Pascals satsning - är ett argument inom filosofi som presenterades av den franske 1600-talsfilosofen, matematikern och fysikern Blaise Pascal.

Den hävdar att människor satsar med sina liv på att Gud antingen finns eller inte.

Pascal hävdar att en rationell person borde leva som om Gud existerade och försöka tro på Gud. Om Gud faktiskt inte existerar, kommer en sådan person bara att ha en begränsad förlust, medan han kommer att få oändliga vinster och undvika oändliga förluster.

För vidare läsning om detta ämne är detta en av mina favoritböcker.

The Mind on Fire

A faith for the skeptical and indifferent

Edited by James M. Houston

Introduction by O.S. Guinness

Trans-Canada Highway från öster till väster

Löftets regnbåge

Jag skulle köra tvärs över Kanada för att jobba en säsong i laxfiskeflottan i Tofino, British Columbia. Jag avskydde tanken på den långa och ensamma bilresan och lade ut en annons i lokaltidningen efter någon att dela bensinen och körningen med.

Michelle, som såg sig som yuppie, svarade på annonsen, och snart var jag hemma hos hennes föräldrar och hämtade upp henne för att anträda den 4200 kilometer långa resan. Hon hade lite outnyttjad semester och ville se landet med bil.

När vi körde och delade våra bakgrunder med varandra blev det uppenbart att vi var varandras totala motsatser i nästan allt. När vi kom till ämnet tro var det ingen överraskning att vi återigen inte hade något gemensamt.

Michelle försökte logiskt förklara att det vi ser är allt som finns. När vi dör är det slutet. Det spelar ingen roll vad du gör medan du lever, så satsa på lusten och skaffa alla leksaker du kan innan du dör. Den som dör med flest leksaker vinner inte nödvändigtvis, men har det åtminstone trevligt under tiden.

Jag bad henne om lov att berätta om min tro. Michelle svarade att eftersom vi hade en väldigt lång bilresa framför oss skulle jag sätta igång och göra det bästa av det.

Eftersom tiden var på min sida, bestämde jag mig för att göra detta till den bästa och mest grundliga berättelse jag någonsin berättat. Timmarna gick och min historia fortsatte. Michelle lyssnade utan kommentarer. Vi stannade bara för att tanka, äta och sträcka på benen.

Strax innan vi nådde fram till foten av Klippiga bergen, nådde jag samtidigt slutet på min berättelse. Jag bad henne berätta vad hon tyckte om mitt ganska långa epos.

"Tja," sa hon, "jag har lyssnat noga och till och med kollat upp i Bibeln saker som du har nämnt, men du har inte övertalat mig. Visa mig bara ett enda bevis på att Bibeln är sann. Något påtagligt som jag kan hålla fast vid."

En lång tystnad följde medan jag försökte komma på något. Ingenting. Jag hade uttömt alla mina argument och hade inget mer att erbjuda. Det var då Gud tog över.

När vi åkte upp i bergen blev vi djupt imponerade av deras skönhet. Detta var första gången för oss båda att köra sträckan. Inga fler predikningar, vi kunde bara ta in Hans mäktiga verk.

Någon sa en gång att om Gud kan skapa något så vackert som Klippiga bergen på sex dagar, föreställ dig då hur himlen kommer att se ut, som han har förberett i tusentals år.

Vi var på väg ner i en grön dal som badade i solsken. En slingrande flod rann på dess botten, olycksbådande moln rullade snabbt mot oss och på ett ögonblick strömmade vatten över oss som om någon hade öppnat själva himlens slussar. All trafik stannade när sikten minskade till bara några meter. Borta var dalvyerna, ersatta av vind och regn som hotade att tvinga oss över vägkanten. Det var tyst inne i den fuktiga bilen. Vi kunde inte se annat än vatten mot vindrutan. Vinden gungade bilen som om den vore en leksak. Vi blev häpna över denna uppvisning av naturens styrka och människans obetydlighet.

Sedan, lika snabbt som det hade börjat, var det över. Folk började köra igen och solen bröt fram genom de svarta molnen. När vi rundade ett kurva stoppade trafiken framför oss återigen. Vi

stannade vid väggkanten och undrade varför andra lämnade sina bilar.

Folk pekade ner i dalen. Och där var den: Guds skrift på himlen, den vackraste regnbåge vi någonsin sett. Vi tyckte att den var så nära att vi skulle ha kunnat röra vid den. Hundratals människor stod tysta, förundrade över mästarens färger. Några hade tårar i ögonen, andra tog bilder. Det var ett ögonblick fruset i tiden. Inte en bil rörde sig.

Väl tillbaka i bilen blev det en lång stund av tystnad, där vi båda reflekterade över vad vi hade sett.

"Michelle! Där var ditt tecken! Gud gav Noa ett löfte att han aldrig mer skulle förgöra mänskligheten med en översvämning och som ett tecken på hans löfte skulle det finnas en regnbåge på himlen!"

"Står det verkligen i Bibeln?" frågade hon. Jag svarade: "Ja, vill du vara snäll och slå upp och läsa det för mig?"

När vi till slut äntligen rullade in i Vancouver, trötta och i stort behov av en dusch, var det sannerligen slutet på en resa för oss båda.

Vi sa hejdå, önskade varandra lycka till, bytte adresser och lovade att skicka vykort.

Några veckor senare kom fartyget jag arbetade på i hamn för att fylla på förnödenheter. Min post hade vidarebefordrats till det lokala postkontoret på platsen. Det blev en ostadig promenad på fasta land efter flera veckor till sjöss. Det väntade mycket post, bland annat ett mycket långt brev från Michelle. Väl ute på havet igen öppnade jag det och undrade vad som kunde vara så viktigt att hon skrev ett sådant epos.

Sex sidors skrift på båda sidor kunde sammanfattas i några få meningar: "Efter att du släppt av mig, hämtade min flickvän upp mig och hon började ivrigt berätta för mig om hur hon hade bestämt sig för att följa Jesus. Det blev som en fortsättning på din berättelse. Förundrad insåg jag att Gud försökte nå mig. Några dagar senare tog även jag emot honom som Frälsare."

Och med tårarna rullande nerför mina saltstänkta kinder, ute på det blå Stilla havet, någonstans nära Tofino, med lovsång på mina läppar, avslutades historien om Michelle.

South Porcupine

Vad en klok kvinna lärt av livet

Södra Porcupine? Den första fråga som dyker upp efter att ha hört det namnet är: Var ligger i så fall norra Porcupine? Det finns en plats på norra sidan av Porcupine Lake som helt enkelt kallas Porcupine, så området söder om sjön är... du gissade rätt: South Porcupine.

Vad i hela friden skulle få någon att flytta till denna plats? Det var helt enkelt så att när den kommersiella laxfiskesäsongen på västkusten var över för året hade vi fått veta att det fanns många välbetalda jobb i guldgruvorna i området.

Medan jag väntade på den tidpunkten för intervjun med gruvbolaget såg jag en annons om några veckors arbete på Austin Airways, som vid den tiden var det äldsta flygbolaget i Kanada. Jobbet var att inventera ett lager, och jag tog det. Medan jag räknade muttrar och bultar kunde jag inte låta bli att lägga märke till alla flygplan som lyfte och landade med en kombination av last och passagerare ombord. På ruttkartorna läste jag namnen på platser som inte många ens kunde uttala – Attawapiskat, Kashechewan, Pangnirtung, Kuujuarapik och så vidare.

En tjänst som flygvärdinna erbjöds och jag tog chansen att se det vidsträckta norra Kanada, det sanna norra Kanada med inuitfolk och permanenta isflak.

Det var under flygvärdinneutbildningen som idén om den här boken först dök upp. Vi lyssnade på cockpit-inspelningar med rösterna av piloter som kämpade till slutet innan "bandet" tystnade. I dessa sista ögonblick rådde lugn medan de gjorde sitt bästa för att rädda flygplanet. Alltför ofta var det sista ordet på bandet en svordom. Jag lyssnade på dessa band och hoppades att piloterna skulle hitta ett sätt att rädda sig själva och sina passagerare, men också att jag bara en gång skulle få höra något annat än en svordom. Läs det sista kapitlet i boken så får du mitt förslag på ett bättre ordval för din sista stund.

Att flyga över det vida vita Norra var en fantastisk upplevelse, att på egen hand få se hur våra ursprungsbefolkningar levde. Många livslånga vänskaper knöts. Men min verkliga anledning till att befinna mig på denna plats med kalla, långa vintrar och korta, mygg- och flugfyllda somrar, hade ingenting med flygplan att göra.

Någon berättade för mig att det låg en gammal dam döende i cancer på sjukhuset. Hon talade det språk jag växte upp med i ungdomen, en av mycket få människor som jag kunde utöva detta min själva språk med.

Varje dag efter jobbet stannade jag till och träffade Karin. Hon berättade sin livshistoria för mig med alla dess fascinerande vändningar. Det blev den bästa delen av dagen för mig, även om sjukhus alltid gjorde mig orolig, speciellt när någon närstående var på väg att dö.

Hursomhelst, Karin var inte redo att låta döden vinna utan efter en lång vistelse lämnade hon sjukhuset. Till läkarnas stora förvåning och glädje återhämtade hon sig.

Vår vänskap fortsatte, och många koppar kaffe dracks medan vi pratade om allt möjligt under solen. Hennes man, en gruvarbetare som var stor som en grizzly, lyssnade alltid på oss med nöje samtidigt som han läste tidningen. Karin var full av levnadsvisdom och kryddade ofta våra stunder tillsammans med saker som: "Häng alltid upp dina kläder med klädhängarens krok vänd mot garderobens baksida, för i händelse av brand kan du enkelt och snabbt dra av alla kläderna på en gång."

Men det fanns ett samtalsämne som inte fick beröras: tro. På det området rådde tillträde förbjudet.

Flera år senare höll hon fortfarande detta ämne strikt utanför våra samtal. Naturligtvis förbryllade detta mig. Skulle jag haft en sjukdom som var på väg att ta mitt liv i förtid, hade en av mina prioriteringar varit att förbereda mig för evigheten.

Med sin kärlek till friluftsliv, sin otroliga aptit på vardagen, sin stora kärlek till sina medmänniskor, sin passion för sin man och bästa vän, var Karin en person att beundra och respektera. Jag ansåg mig välsignad som hade en sådan vän. Men varför fick jag inte lov att dela med mig av det som låg djupast i mitt inre? Detta tyngde mig alltid när jag åkte hem efter ännu ett roligt besök.

Det blev dags att säga farväl när fiskesäsongen började igen, många hundra mil bort på västkusten. Men även i detta tårfyllda ögonblick, kanske med en känsla av vi inte skulle träffas igen, förblev ämnet tro tabu.

Nyheten kom som alla dåliga nyheter gör, brutalt och utan att ta hänsyn till smärtan den för med sig: Karin gick bort, hennes cancer hade kommit tillbaka med förnyad styrka. Så plötsligt, bara borta. Inga fler trevliga eftermiddagssamtal i hennes varma och inbjudande kök. Karin var borta. Det värsta av allt var att hon hade dött utan att känna till livets ursprung, och därmed var hennes öde beseglat för evigt. Hur kunde detta få ske? Var det inte något mer jag kunde ha gjort? Den här tanken skulle under lång tid hålla mig vaken under nätterna.

Åren gick och så en dag kom en vän från norra delarna av landet och ville prata med mig. Han berättade en historia för mig som han tyckte att jag borde känna till eftersom jag hade varit så god vän med Karin. En kort tid innan hon gick bort hade han hälsat på för att se hur hon mådde. När besöket egentligen var över och han redan hade tagit på sig sin överrock (jag är säker på att den hängde prydligt, redo ifall man behövde lämna hastigt i händelse av brand) vände han sig om och frågade: "Karin, skulle du vilja ta emot Jesus som din Frälsare just nu?"

Där i den kalla staden South Porcupine, i ett hus där allt stod på sin rätta plats, gick min kära vän från döden till det eviga livet.

Fan Tan Alley, Vancouver Island

Invid himlens port

Fan Tan Alley. Ja, det finns verkligen en liten gata med det namnet. Den är cirka sju fot (drygt 2 m) bred och skär tvärs igenom ett Chinatown-kvarter med låsbara portar av smidesjärn i varje ände. Den har ett tveksamt förflutet runt förra sekelskiftet som opiumhåla och annan illegal verksamhet.

Jag var ny i stan och bodde i ett tält medan jag letade efter lägenhet. Medan jag var i färd med att sätta upp en lapp på en anslagstavla att jag letade efter en plats att bo på, iakttog en man mig. "Du kan ta bort det där meddelandet," sa han. "Jag har ett ställe som du kan hyra i min ateljé, jag är konstnär och skulle verkligen ha nytta av den extra inkomsten."

Adressen var 23½ Fan Tan Alley. Vilken plats det visade sig vara! Ingen värme, inget varmvatten, ingen dusch, inga matlagingsmöjligheter och väldigt lite avskildhet, men atmosfären kompenserade mer än väl för nackdelarna.

Dessutom var det här Chinatown, och vem vill väl laga sin egen mat när de fantastiska dofterna från de kinesiska restaurangerna i grannskapet driver in genom det öppna takfönstret över ens säng? En ungarls parad. I närheten fanns också en offentlig simbassäng med bastu.

Det här skulle bli ett år med kinesisk mat för mig, utan att ha en aning om att jag bara sex år senare skulle vara gift, ha barn och bo i Kina (men det är en historia för ett senare kapitel).

Jag blev snabbt vän med konstnären och hans familj. Deras unge son, Mike, blev min väckarklocka och frekventa besökare. Hans ateistiska föräldrar bad mig att inte dela min tro med dem och särskilt att inte berätta något om Jesus för deras pojke. Jag undrade lite över ett sådant krav men hade inga problem med att respektera deras önskemål.

Jag lärde mig hur det är att vara en konstnär med vision; det är ett liv med mycket osäkerhet, med fest eller svält beroende på hur bra konsten för tillfället säljer, och med konstutställningar som kan lyckas såväl som misslyckas.

Mike föddes med en hemsk, öppen hudåkomma. Smärtan han fick utstå när han badade gjorde att han skrek i vånda. Läkarna hade gett upp hoppet om att någon känd medicin någonsin skulle kunna bota hans tillstånd. Medan hans föräldrar hade åkt iväg för dagen, tillbringade Mike och jag dagen med att leta efter strandfynd och att utforska olika parker. Trötta och hungriga återvände vi hem igen. Efter middagen var det dags att lägga den lille killen. Hans föräldrar var inte hemma än så han bad mig stanna i hans rum tills han somnade. Precis när han skulle somna till, öppnade han ögonen och frågade: "Varför måste det göra så ont? Har andra barn ont som jag? Varför måste jag vara sjuk när alla andra barn i parken inte har ont?" Det var ett av de där ögonblicken i livet när man står svarslös.

Allt jag kunde säga var, "Jag vet inte Mikey, försök sova nu." När han somnade riktade jag upprört samma fråga till Gud:

"Varför måste min lilla vän lida? Vad har han någonsin gjort för att förtjäna detta?" Jag tittade på pojken, nöjd i sin drömvärld, och kände mig så totalt hjälplös. När jag skulle släcka ljuset och gå till mitt eget rum lutade jag mig mot dörrkarmen och suckade: "Gud, jag har inte den här typen av tro, men snälla låt inte min otro komma i vägen för den här pojkens helande". Jag minns att jag stannade uppe till långt in på natten, väntade på att föräldrarna skulle komma hem, och ifrågasatte livet i allmänhet.

Tidigt en morgon ungefär tre dagar senare rusade Mikes föräldrar in i mitt rum och krävde att få veta vad jag hade gjort med deras son. Förvirrad och fortfarande yrvaken, sa jag till dem att jag inte hade någon aning om vad de pratade om. De fortsatte att fråga mig om jag hade sett Mikes hud på sistone. Nej, sa jag, jag hade inte gjort det de senaste dagarna, var det något problem? Föräldrarna förklarade sedan: "Av någon anledning är hans hud lika len som en nyfödd bebis, och det har aldrig varit så förut!" Fadern höjde sin röst i ilska och förvirring och fortsatte: "Våga inte ens påstå att din Gud hade något med detta att göra!"

Först då kom jag ihåg aftonbönen. Jag antar att ett leende smög sig fram på läpparna när föräldrarna gick tillbaka in i sin lägenhet. En liten stund senare kom Mike förbi och jag kunde själv se att hans ansikte och armar var helt fria från fjäll. Glädjetårar rann ur mina ögon när jag insåg att Gud fortfarande var i färd med att hela och besvara även de svagaste av böner.

Ett decennium efter denna incident var jag på flygplatsen när en stilig ung man gick förbi med sin mamma. Det var Mike. Medan vi uppdaterade varandra om vad som hänt i livet sedan sist vi sågs, brann jag av lust att fråga om Mike fortfarande var botad.

Mamman kände på sig min fråga och sa: "Ja, Mike har blivit fullständigt helad utan något återfall." Åh Gud, du är så cool!

Det finns en annan fin liten historia som har att göra med grindar av smidesjärn, inte så olika grindarna på Fan Tan Alley.

Cykling hade blivit en passion för mig några år tidigare, så genom att flytta till västkusten – eller som vissa kanske skulle säga, våt-kusten – hade jag fått en cykelsäsong som räckte året runt.

Kirk var en sjöofficer som jag hade väldigt lite gemensamt med. Han var en ingenjör och uppfinnare som helt och hållet trodde på sin egen förmåga att övervinna alla problem. Det enda vi delade var kärleken till cykling, vilket vi gjorde tillsammans när våra scheman tillät. På våra långa turer diskuterade vi ofta min tro och livsstil. Han trodde att tron bara var en krycka för människor som inte kunde klara sig själva. Han gick till och med så långt som att säga att efter att ha läst Bibeln så erbjöd den ingenting för honom och därför var den irrelevant.

Åtminstone tills Gud bestämde sig för att uppenbara sig för Kirk.

Efter en dag av cykling och vårt vanliga stopp på det lokala kaféet, gick Kirk till sin barack och somnade, nöjd med sig själv och sina förmågor att ta itu med vad som än kom i hans väg. I sömnen hade han en dröm. I drömmen cyklade vi tillsammans genom en vacker landsbygd. När vi kom till en grind av smidesjärn blev han lite upprörd över att den inte öppnades för honom. Endast de som han kände igen som troende fick gå genom porten.

Inga problem, tänkte han, jag åker runt den istället. Men han insåg snart att det inte gick att komma runt den. Därefter försökte han klättra över den, men den var för hög. Sedan försökte han hitta dess svaga punkt men fann att den var mycket välbyggd. Hantverket var lika fantastiskt som formgivningen och konstruktionen. Sedan vaknade han. Kirk var så imponerad av designen att han ritade upp den på ett papper – trots allt var han ju ingenjör. Vilken konstig dröm, tänkte han och somnade sedan om. Andra gången som exakt samma dröm fick honom att vakna blev han ännu mer förbryllad. Efter att igen ha somnat och sedan sett samma dröm för tredje gången gick det äntligen upp för honom: "Bara de som tror får komma in i Himmelriket, och jag är inte en av dem." Under de tidiga morgontimmarna insåg denna begåvade sjöofficer sitt behov av att finna Gud och lära känna honom på ett personligt sätt.

Och så slutar min berättelse om Fan Tan Alley.

Varanasi, Indien

Glädje vid floden Ganges

Mina resor genom Indien hade fört mig till floden Ganges, och Varanasi, en helig plats inom den hinduiska religionen. Här flyter den mäktiga, mystiska floden fram stilla och målmedvetet. När man sitter vid hennes stränder i den nedgående solen blir man nästan hypnotiserad av hennes närvaro. De flesta av stränderna runt Varanasi har utformats som trappor vilket ger pilgrimer enkel tillgång till floden.

Kremeringsbålen på stränderna spyr ut sin tjocka, ruttna rök och kväver varje andetag. Döda kroppar täckta av blommor flyter sakta nerför floden och vidare ut i Bengaliska viken. Barn simmar i vattnet, leker och skvätter på varandra, inte annorlunda än andra barn var som helst i världen. Men de flesta andra barn i världen dyker inte ner under uppsvällda lik eller simmar sida vid sida med dem.

Människor står där i floden, alldeles stilla, och hoppas inte bara på att det ska rena deras kroppar utan också deras eviga själar.

De kallar denna flod "livets moder" och hon är verkligen vördad som en gud under hela sin 2500 kilometer långa resa, som börjar på sex kilometers höjd, högt uppe i Himalaya-bergen. Denna flod fungerar på en gång som toalett, begravningsplats, ett kärl för kremerade kroppar, en tvättomat, en plats för att bada och tvätta sig, och en källa till dricksvatten för miljontals människor.

Eftersom allt vatten i Varanasi kommer från Ganges, vågade jag inte dricka någon form av vatten under mitt besök. Detta var Indien, ett land av kontraster, och med gudar som räknas i miljoner.

Vissa kallar Varanasi för Indiens droghuvudstad. Det vittnade de många utlänningarna om som med glasartade ögon drev in och ut ur staden. Det är också en av de bästa platserna i Indien att starta en resa till kungariket Nepal ifrån. Jag var redan full av förväntan inför resan som jag skulle göra dit, men det är en historia för nästa kapitel.

Vi besökte några mattfabriker i Varanasi, där barn arbetar från gryning till skymning, många har köpts som slavar. Deras arbete var brutalt hårt och tidskrävande.

Små fingrar arbetade smidigt vid de mångfärgade trådarna tills ett mästerverk av stor skönhet och värde bildades. Fabriksägarna förklarade att dessa barn inte gick hungriga, och de hade en plats att sova under tak, samt att de fick pengar att göra vad de ville med. Jag kände mig inte bekväm med dessa rationaliseringar och gick snabbt därifrån.

En kväll bestämde sig ett trettiotal utlänningar för att träffas för en privat middag på en elegant restaurang, och jag gick med dem. Det verkade vara lika många servitörer som det fanns gäster. Maten var utsökt, het och kryddig. Kostnaden för en måltid skulle lätt ha gett mat på bordet för en indisk familj i flera veckor. Den stora skillnaden mellan fattig och rik var svår att bortse ifrån.

Stämningen vid borden var glad, eftersom det snart var jul. En servitör som hette Joy bröt mot protokollet och drog mig i ärmen.

"Jag måste prata med dig," sa han. "Du är en helig man."

Jag svarade att jag inte var en helig man, men att jag gärna skulle tala med honom efter middagen. Joy fick mig att lova att inte glömma det. Det fanns en brådska i hans begäran som berörde mig.

Efter den underbara måltiden och den fantastisk servicen satte Joy och jag oss vid ett tomt bord, medan de andra servitörerna började städa undan disken.

"Vad vill du prata om?", frågade jag.

Joy började: "Jag ser att du är en helig man, och du måste berätta för mig hur jag också kan bli helig. Jag har letat och studerat länge. Jag har inte hittat Gud i allt mitt sökande. Sadhuerna (heliga män) har inte tillfredsställande svar och jag fortsätter söka efter den verkliga meningen med livet. Jag känner mig som en man som håller på att drunkna, snälla, du måste hjälpa mig att hitta Gud!"

Den unge mannens vånda var uppenbar och hans förtvivlan äkta.

"Om du inte hjälper mig, är jag vilse, snälla, du måste!" Han tog tag i min arm.

Som svar tog jag fram ett litet Nya testamente ur fickan, öppnade det och började läsa. Jag parafraiserade för att göra det lätt att förstå:

"Ty så älskade Gud Joy, att han gav sin ende Son för att om Joy bara skulle tro, skulle han bli frälst. Ty alla, inklusive Joy, har syndat och saknar Guds härlighet..."

När jag läst klart ur den slitna boken grät Joy.

"Jag vill acceptera denna Jesus, be att han ska rädda mig."

Där i den eleganta restaurangen, i staden Varanasi, i Indien, inför sina hånfulla arbetskamrater, försäkrade sig Joy, en sanningssökare, om sin eviga destination.

Och så slutar min berättelse om Joy från Varanasi.

Katmandu, Nepal

En PLO-terrorists resa

Jag torkade fortfarande sömnen ur ögonen medan jag sakta släpade mig mot busstationen. Det var en tidig morgon i Varanasi, med de skarpa dofterna av Indien, som vaknade runt mig, och en ensam arabisk man som väntade vid busshållplatsen medan han misstänksamt tittade på mig. "Är det här busshållplatsen till Katmandu?" frågade jag. Mannen nickade nonchalant. Vi satt på trottoarkanten och väntade. Så småningom, och utan minsta brådska, rullade en gammal trött buss fram och stoppade framför oss. Vi gick ombord för den 16 timmar långa resan till Nepal. Det fanns plats för oss längst bak, och där satt vi tysta.

Medan bussen bullrande rullade igång, introducerade vi oss för våra medresenärer. Unga människor från många länder var på väg till Katmandu som om de drogs dit av en osynlig magnet, några för droger, några för den bästa bergsvandringen i världen. Varför var jag på den här bussen? I över ett år hade jag hört en inre röst som kallade mig att gå: "När du kommer dit kommer du att veta." En av passagerarna sjöng Bob Segers hitlåt. *Jag ska till Katmandu...*

Min nya färdkamrat var Abdul från Palestina, en självutnämnd PLO-kämpe (Palestine Liberation Organization). "Jag är muslim", sa han med arrogant stolthet. "Jag måste berätta om Allah. Det är min plikt."

Vi lyssnade med låtsat intresse till hans något slingrande berättelse. Plötsligt stoppade han: "Det var allt, jag är färdig."

Under de närmaste tolv timmarna blev vi vänner den hårda vägen. Vi bråkade häftigt om terrorism, judarna, Arafats skägg (som aldrig tycktes växa) och våra olika perspektiv och motsatta åsikter om Israels historia. Ibland satt vi bara tysta och samlade oss inför nästa drabbning. Till vår förvåning märkte vi dock att vi började bli vänner. Vi kom överens om att vara oense.

Halvvägs genom vår resa stannade vi vid en flod som såg för djup ut för att bussen skulle kunna ta sig över. Men innan vi hade en chans att oroa oss, accelererade föraren ut i floden medan vi förskräckt tittade på vattnet som steg inuti bussen upp till våra anklar. Otroligt nog klarade sig bussen över. Vi fick alla ett gott skratt och undrade vad som skulle hända härnäst.

Det var redan mörkt när vi kom till gränsen. Min nya vän Abdul kom till undsättning när gränsvakterna bad om baksheesh (mutor). Han beordrade mig att inte ge några pengar utan bara sitta lugnt och vänta. Och visst, efter någon timmes dödläge fick vi gå över ingenmanslandet, efter att bara ha blivit av med en penna.

Vi nådde den nepalesiska sidan – och fick reda på att gränsen var stängd för dagen. När vi återvände till den indiska sidan insåg vi att de också hade stängt sin gränsstation. Så där var vi i ingenmansland.

När vi tittade oss runt i mörkret såg vi ett litet hotell bekvämt beläget mellan de två ländernas gränser. När vi senare satt i den sunkiga restaurangen och åt våra pommes frites och drack vår första Cola på flera månader, började någon spela julsånger. Och plötsligt kom vi ihåg att det var julafton.

Vi satte ihop vårt bord med de andra gästernas, Abdul tog ett ljus från ett annat bord och vi slog oss ner för en improviserad måltid. Jag bad om tillåtelse att dela julberättelsen och läste ur min fickbibel. En flicka började gråta och sa: "Jag har kommit hit för att komma bort från mina kristna föräldrar, och här pratar du om de saker jag flyr ifrån!" Jag sa att hennes föräldrar kanske bad för henne, och hon nickade med huvudet.

Senare stod jag på hotellets innergård, i månskuggan av Himalaya-bergen. Stjärnorna verkade så nära att de kunde nås om man stod uppe på berget. Jag påmindes om en annan stjärnklar natt och en stjärna som ledde vägen för två tusen år sedan och som än idag fortsätter att visa vägen till frälsning.

Vi gick till vårt rum där mycket stora råttor sprang utefter väggarna och tog genvägar över våra ben. På något sätt fick vi ändå lite sömn i ögonen.

På morgonen fortsatte vi till det nu öppna tullhuset vid gränsen och välkomnades till Nepal – otroligt nog liknade gränsvakten värdshusets ägare. Vi steg ombord på en buss igen och fortsatte på bergsvägar som knappt var tillräckligt breda för ett fordon. Stämningen på bussen var glad och full av förväntan.

Till slut rullade vi in i Katmandu. Bergen runt dalen mötte oss i majestät och vi förtrollades av åsynen av alla de snötäckta bergstopparna. Abdul och jag gick skilda vägar med löftet att träffas till frukost.

Nästa morgon smuttade vi på varmt, starkt kaffe ur lermuggar. Det bakades enorma kanelbullar åt oss i vedeldade ugnar. Vi andades den rena, friska bergsluften. Livet var gott.

Vi fortsatte våra livliga debatter som av andra kunde tolkas som högljudda gräl. Men ibland pratade vi sakta och funderade över varandras poänger. Vi utforskade detta mystiska rike på världens tak. De vänliga och respektfulla nepaleserna behandlade oss med sann gästfrihet. Konstmuseet var stängt, men en konstnär vars verk ställdes ut där släppte in oss på vad som skulle bli en privat dagslång rundtur. Utanför började det ösregna. Tvärs över konsthallens innergård låg ett barnhem. Jag tittade på barnen genom ett fönster där de lekte i regnet. Det verkar som att pölar är gjorda för att hoppa i, oavsett var du än befinner dig på den här planeten.

Vi hyrde mountainbikes för en dag. När vi körde nerför en brant stig från ett berömt tempel, stötte vi på en massa apor som skyndade sig för att komma ur vår väg. En av de panikslagna aporna hoppade upp på styret på min väns cykel och i ett dråpligt ögonblick skriker apa och människa mot varandra, ansikte mot ansikte, medan de rusar nerför sluttningen.

Jag antar att man måste ha varit där för att kunna sätta sig in i ögonblicket.

En vecka var snabbt över. Abdul och jag hade uttömt våra debatter. Han hade försökt övertyga mig om att islam var den enda vägen; Jag hade försökt visa honom att Isa, Jesus, var den enda vägen. Om ordet muslim betyder "en som underkastar sig", vad sägs om att bli en sann muslim i så fall är: "en som underkastar sig Allah genom Isa som Frälsare?"

Vi hade hamnat i en återvändsgränd. Abdul hade kallat mig sin bror, och så i ett sista försök frågade jag honom: "Om dina religiösa ledare bad dig att döda mig, skulle du då göra det?"

Han svarade att han inte skulle ha något annat val än att göra det. Jag sa till honom: "Ingen kan få mig att döda dig, ingen ledare, ingen helig bok, ingen ideologi. Jesus har lärt att inte bara dö för dina vänner utan också att älska dina fiender." Abdul såg förbryllad ut. "Det här är inte lätt att förstå," sa han.

Vår gemensamma resa tog slut vid en busshållplats, precis som den hade börjat. Vi skulle inte träffas igen. Mina sista ord till Abdul var dessa: "Min bror, det kommer att bli en sorglig dag när jag hör att du har dött för din sak. Den dagen ska jag säga till mina barn: 'Abdul dog för intet. Han kunde ha valt livet men istället valde han döden. Vilket tragiskt slöseri med ett liv. Han kunde ha varit far till många, men hans hat var större än hans vilja att leva.'"

Det kom tårar i ögonen på min vän. Han sänkte blicken ett ögonblick, tittade sedan upp på mig och frågade: "Vad måste jag göra för att bli räddad?"

Där vid en busshållplats i Katmandu, i kungariket Nepal, långt från sitt hem, bestämde sig Abdul för att välja livet framför döden.

När bussen rullade iväg från perrongen såg jag en stolt man med tårarna rinnande, och jag vinkade och log tills jag inte längre kunde se honom.

Och så slutar berättelsen om Abduls och min resa till Nepal. Det var vid det här tillfället jag för första gången insåg att muslimer kunde lämna islam för att bli Jesu efterföljare.

Taichung City – Republiken Kina

Vi har förlorat våra cyklar!

Varför tar ni med era cyklar till Taiwan? Trafiken är fruktansvärd, det är inte säkert att cykla där! Detta oroade våra vänner som hade kommit för att ta farväl av min familj och mig på flygplatsen i Vancouver.

Jag hade också undrat över hur klokt det var att ta med våra rejäla, amerikansktillverkade, Cannondale-cyklar av aluminium, särskilt som vi lätt kunde ha köpt cyklar när vi väl kommit på plats. Men Gud visste.

Efter en mycket lång flygning med min fru och våra två små barn, kom vi äntligen fram till den taiwanesiska tullen. Tulltjänstemannen frågade bara om vi hade några vapen och höll på att vinka igenom oss – när han lade märke till cyklarna.

"Jag är ledsen, du måste betala en tull på 1000 dollar per cykel, eftersom de är amerikansktillverkade."

Vi försökte förklara, tigga och resonera med honom, men utan resultat.

Uppgiven sa jag till slut: "Okej, skicka tillbaka dem till Kanada. Vi har inte den typen av pengar."

När vi sedan körde genom Taiwans fuktiga kvällsluft var jag fortfarande störd av att ha behövt lämna cyklarna i händerna på tulltjänstemännen.

Men snart fick vi fullt upp med att packa upp och städa vår nya lägenhet och glömde allt om cyklarna.

Några dagar senare fick jag ett samtal från flygplatsen. En man föreslog att han kanske kunde ta våra cyklar till oss utan någon tullbetalning. Jag frågade försiktigt: "Vad måste jag göra för dig?"

Hans svar var oväntat. "Du måste komma och arbeta som engelskalärare på min flygskola."

Jag gick med på att diskutera saken om vi först fick våra cyklar. De levererades till oss nästa dag, som utlovat.

På flygskoleintervjun träffade jag Jake, mannen som hade ordnat så att vi fått våra cyklar tillbaka. Han förklarade lugnt för mig att i gengäld måste jag nu jobba på hans skola tre kvällar i veckan i ett år. Han skulle betala mig mer pengar än jag någonsin hade tjänat tidigare.

Eftersom jag tidigare arbetat som flygvärdinna i Kanada, passade det onekligen bra för mig att nu lära ut engelska till flygvärdinnor som skulle flyga internationellt.

Snart var vi inne i vårt nya liv i Taiwan. Maten var otrolig. Vi föll för det här landet med sina livliga nattmarknader fyllda av högljudd musik.

Vi njöt verkligen av att leva som expats i denna uråldriga kultur, med så mycket att se och lära. Jag älskade särskilt hur mina taiwanesiska vänner talade mandarin – det var som musik i mina öron.

När mina elever började besöka vårt hem och ofta övernattade, blev deras intresse för att lära sig mer om Bibeln uppenbart. Tillsammans med några andra expats från Kanada startade vi sedan ett engelskspråkigt bibelstudium i vårt hem. Till vår förvåning hade dessa datorkunniga ungdomar från

ett land som var i framkant av tekniken aldrig ens hört Jesus namn. På frågan om vem Jesus är, var det vanligaste svaret att det kanske kunde vara en kanadensisk maträtt.

En av eleverna kom hem till oss för att lära oss mandarin-kinesiska, och i gengäld skulle hon lära sig engelska av oss. Vi njöt av hennes sällskap och hon blev ett fast inslag i vårt hem. En taiwanesisk evangelist kom till stan för att hålla ett ungdomsmöte, så vi föreslog att hon skulle delta i mötet. Efteråt ringde hon upphetsat till oss och berättade att hon hade tagit emot Herren den natten. Vi bara gapade i förundran.

En annan gång var jag ute och cyklade på natten. En ung man vid namn Yuill var också på väg hem från skolan på cykel. Han började prata på sin mycket dåliga engelska och bad mig att cykla med honom och samtidigt lära honom engelska. Vi bestämde oss att göra det följande lördag. Vi cyklade kors och tvärs över landsbygden, där jag lärde mig den lokala historien och lyssnade på berättelser om hans förfäder.

Vi stannade under ett mycket gammalt träd för att få skugga och något att dricka. Han ställde många frågor om livet i Kanada, och vi blev snabbt vänner. Oväntat frågade han mig om jag hade en bibel. Det hade jag faktiskt. Han bad mig läsa för honom ur den, och jag läste det tredje kapitlet i Johannes evangelium. Han ställde inträngande frågor om min tro och vad det innebar att vara en efterföljare av Jesus. Jag bad honom komma hem till oss för att träffa andra ungdomar som också studerade Bibeln med oss. Därmed blev han stammis i vår enkla hemkyrka.

Några veckor senare besökte Yuill samma utomhusmöte för ungdomar, som vår kinesiska lärare gick till, och gav också sitt liv till Herren. Vi var imponerade över hur Gud verkade i livet på de människor som hade blivit våra vänner, där ingen av dem någonsin ens hade hört Jesu namn.

En kväll på flygskolan kom en ny elev vid namn Jennie till klassen. När jag tittade ut över klassrummet kände jag en inre röst som sa: "Jag har sänt henne och jag har en plan för hennes liv." Så efter lektionen gick jag fram till henne och bad henne följa med oss på det engelska bibelstudiet.

Hon vägrade artigt och lämnade klassrummet.

Det tog många fler inbjudningar innan hon äntligen kom och gick med i vår lilla grupp. Hon ville genast veta mer. Hon läste alla böcker vi gav henne. Det märktes att hon var något viktigt på spåret och inte tänkte missa det. Liksom många av våra vänner hade hon heller aldrig hört Jesu namn tidigare.

En natt när hon läste sitt engelska Nya testamente drog hon slutsatsen att detta verkligen var vägen för henne att följa. Ensam i sin sovsal tog hon emot Jesus som Frälsare.

Hennes far ville veta vem som hade lett henne bort från sin tro. Lyckligtvis kunde hon berätta för honom att ingen gjort det, men att hon hittat Jesus när hon läste sin bibel.

En bibelstudiekväll ringde Jennie för att säga att hon skulle bli försenad och bad oss vänta på henne. Hon blev väldigt sen och av oro började vi be för henne. Just då kom hon in genom dörren med tårar i ögonen.

Efter en liten stund berättade hon denna historia:

"När jag var på väg hit ikväll kände jag mig manad att istället gå och besöka en farbror som ligger på sjukhus. När jag kom dit var han i ett mycket allvarligt tillstånd, döende i cancer. När jag satt vid hans säng öppnade jag mitt Nya testamente och började läsa. "Ty så älskade Gud världen..." Den döende

öppnade sina ögon i förvåning över sådana ord. Han hade inte hört talas om denne Jesus. Hela sitt liv hade han dyrkat Buddha och först nu på slutet fick han höra så vackra ord. I några korta meningar visade jag min farbror vägen till frälsning, och genom Guds nåd kunde han ta emot den.”

När Jennie lämnade sjukhuset visste hon inte att hon skulle bli den sista besökaren som hennes farbror skulle få här i livet.

Det var en gång en dömd brottsling som hängde på ett kors och väntade på att dö. Men i sista ögonblicket vände han sig till Jesus och bad om förlåtelse. Han belönades med de odödliga orden: "I dag kommer du att vara med mig i paradiset." Precis som mannen som hade dyrkat Buddha hela sitt liv, steg de båda in i det eviga livet. Åh, sådan nåd, sådan underbar oförtjänt nåd.

Om vi inte hade tagit med oss våra cyklar hade vi inte träffat ägaren till skolan och vi hade aldrig träffat Jennie och hennes farbror skulle inte ha mött Jesus på sin dödsbädd.

Och därmed slutar min berättelse från Taichung, Taiwan.

Vancouver Island

Ett före detta Jehovas vittnes resa

Jag träffade Jefferson första gången när vi båda arbetade eftermiddagsskiftet på ett sjukhus. I två veckor jobbade vi samma tider och blev snabbt vänner. Under våra raster och när vi åt satt vi oftast tillsammans och läste dagstidningen och diskuterade nyheterna. Han hade nyligen flyttat in söderifrån och var glad över att upptäcka att han som en färgad person inte stack ut på Kanadas västkust. Det var ganska spännande för honom att upptäcka ett nytt sätt att leva och bara vara en bland alla andra killar.

Han berättade om sin uppväxt i Jehovas vittnen, om deras strikta regler och tolkning av Bibeln för att passa deras eget trossystem. Som tonåring lämnade han tron och beslutade sig för att alla religioner var en bluff och inte värda hans tid. Han blev en troende ateist.

Därefter bestämde han sig för att också lämna sin omgivning och flytta till ett helt annat land och börja ett nytt liv. Han fick ett sommarjobb på sjukhuset där han var omtyckt av sina arbetskamrater.

En kväll läste vi båda tidningen när en annan arbetskamrat, vars arbetspass gick mot sitt slut, önskade oss en god natt. Samtidigt sa hon till mig att vi skulle mötas i kyrkan på söndag.

I misstro lät Jefferson tidningen sjunga mycket långsamt. Han stirrade på mig länge och slängde sedan med avsky ur sig: "Går du till kyrkan? Jag som tyckte du var cool!"

Man kunde ha hört en nål falla i cafeterian medan de andra matgästerna bara väntade på att få höra hur jag skulle svara.

Jag gick fram till honom och sa med ett finger mot hans ansikte ganska högt: "Mr. Jefferson, jag är den coolaste kille du någonsin kommer att träffa, och jag går till kyrkan!" Han blev mållös och vår lunchrast slutade utan ett ord.

När vi avslutade skiftet i omklädningsrummet utmanade jag honom. "Jefferson, om du kommer till min kyrka på söndag morgon, stannar hela predikan, och i slutet av den predikan säger till mig att det var slöseri med tid, då kommer jag att betala dig lika mycket som du tjänar här på sjukhuset på 90 minuter. Du kan inte förlora."

Nästa söndag dök Jefferson upp i kyrkan och satte sig bredvid mig på läktaren. Han verkade inte överdrivet imponerad. Kyrkoherden, som hade för vana att hålla sig till sina väl förberedda predikoutkast, hade valt ett ämne som var avsett för församlingen snarare än för någon som ville få klart för sig om det var slöseri med tid att komma dit eller inte. Det var med andra ord en god predikan för medlemmarna i kyrkan men av litet värde för min vän. Jag tänkte redan på att det här skulle bli dyrt för mig, när pastorn helt plötsligt klev bort från podiet, pekade rakt på Jefferson högt upp på läktaren och talade direkt till hans hjärta i ungefär fem minuter. Det gjorde intryck på Jefferson. Han till och med anklagade mig för att ha berättat för pastorn i förväg om att han skulle vara där, att det hela skulle varit uppgjort på förhand.

Jag frågade honom om han verkligen trodde att en pastor inför hundratals människor skulle ta time out från sina predikoanteckningar för att prata direkt med honom? Jefferson höll med om att det var orealistiskt att tänka så.

När vi gick ut ur kyrkan frågade jag honom om han ville ha kontanter eller ta en check som betalning för hans 90 minuters kyrkobesök.

”Behåll dina pengar”, sa han, ”jag vet att Gud talade till mig genom predikanten idag. Vad ska jag göra härnäst?” Jag föreslog att han skulle komma till vår kyrka på Alpha-kurs, som bland annat innehåller en gratis måltid varje vecka. Han gick med på att delta. För en ensamstående man var gratis mat avgörande.

När omkring fem veckor av kursen hade passerat avgjorde sig Jefferson för Jesus. Det är där historien om min vän slutar, ett före detta Jehovas vittne som blev ateist och sedan fann Jesus.

Casablanca – Marocko

Kvinnan på tåget

Efter några veckor i Marocko då jag hade utforskat landet och träffat några underjordiska kyrkoledare, var det dags att ta tåget norrut till Tanger och sedan segla över Gibraltarsundet till Spanien.

Jag var djupt försjunken i tankar om vad som berättats för mig av många före detta muslimer som hade blivit efterföljare till Jesus till ett högt pris för dem själva och deras familjer. En ung man hade förlorat sin plats på universitetet för att han pratat för högt om sin nyfunna tro. Några hade blivit misshandlade och torterade i fängelse. Döttrar till nya troende blev angripna inför sina föräldrar. Skräckhistorierna verkade vara utan slut, och ändå blomstrade den underjordiska kyrkan och växte. Det hände att de möttes i ett hemligt utrymme precis bredvid en moské.

Jag hade träffat en marockansk säkerhetstjänsteman, och under vårt långa samtal erkände han att alltför många marockaner höll på att bli kristna och att det var hans jobb att stoppa och fångla dem han fann vara efterföljare till denne Jesus.

En dag gick jag med några vänner genom en basar med alla dess färger, ljud och dofter. Jag stannade för att prata med olika butiksinnehavare, drack te med dem och svarade på deras frågor. Alla utbyten var inte vänliga – en imam ifrågasatte min tro på vad han ansåg vara flera gudar.

Jag är inte säker på att min berättelse om att jag trodde på en enda Gud var acceptabel för honom, men han lugnade till slut ner sig medan jag delade min historia. Vi skildes som vänner.

När vi lämnade labyrinten av marknadsstånd bakom oss sprang en gammal man fram till mig för att be om en bibel (Injil). Jag sa till honom att jag inte hade någon, och när mannen hörde detta föll han ner vid mina fötter, grät och ropade: "Du är en kristen och jag har aldrig träffat en kristen och nu säger du till mig att du inte har en bibel till mig!" Då kom jag ihåg att jag hade ett arabiskt Nya testamente i ett dolt fack i min ryggsäck. När jag tog fram den och gav den till mannen började han dansa och ropa, höll boken högt i händerna och skanderade "Jag har en bibel, jag har en bibel!" Sedan böjde han sig ner framför mig och kysste mina dammiga sandalfötter. Mina troende marockanska vänner tog tag i mig och sa åt mig att springa efter dem – polisen var på väg. När vi sprang ut genom bakre delen av en mattförsäljares stånd såg jag den gamle mannen samla en grupp för att höra honom läsa högt ur Bibeln.

Senare satt vi i en tågupé för sex personer med en tom plats bredvid fönstret. En ung marockansk kvinna såg att det fanns plats i vår kupé och tog sig förbi våra knän för att sätta sig vid fönstret. Vi var inte säkra på att det var helt enligt protokollet med fem utländska män och en ensam muslimsk kvinna i en fullsatt kupé.

Hon presenterade sig som Nadia och fortsatte med att berätta att hon hade känt en stark, fridfull ande när hon gick förbi vår kupé och helt enkelt känt sig tvungen att ta reda på vad detta var.

Jag började med att berätta för henne om min fru och tre döttrar, och om min utökade familj av Jesu efterföljare.

Jag frågade Nadia om hon var muslim på grund av att hon är född av muslimska föräldrar. Hon sa att det naturligtvis inte finns något annat sätt. Jag berättade då för henne att kristna föräldrar inte föder kristna barn, varje generation måste upptäcka sin tro individuellt. Detta var chockerande för henne att höra. Jag fortsatte sedan med att berätta för henne hur några av mina familjemedlemmar hade blivit Jesu efterföljare, och att de var och en hade hittat sin egen väg till tro.

Nadia ställde dussintals frågor med pauser för att reflektera över svaren. Jag berättade sedan för henne att det är Jesus som ger frid till sina efterföljare, vilket var vad hon hade känt när hon först gick förbi vår kupé. Jesus är Fridsfursten och många av hennes landsmän följde honom nu också. Hon fann det omöjligt att tro att en muslim skulle lämna sin tro för att följa Jesus.

När tåget började sakta ner för att stanna vid hennes station, utbrast hon: "Be med mig så att jag också kan bli en efterföljare till Jesus!"

När tåget lämnade stationen gick Nadia på perrongen utanför vårt fönster och vinkade farväl med lyckotårar i ögonen.

Senare fick jag ett brev om att hon hade hittat andra Jesus-anhängare i sin egen stad och att hon brukade möta dem på en hemlig plats.

Och så tar historien om Nadia, som hittade Isa Al Masih på ett tåg i Marocko, sitt slut.

Uleåborg – Finland

Romerna i Finland

De första romska grupperna kom till Finland via Sverige på 1500-talet. År 1637 förklarades alla romska grupper för fredlösa och kunde därmed hängas utan rättegång; denna praxis upphörde 1748. När Finland utropade sig självständigt 1917 fick alla romer fullt medborgarskap och rättigheter. Under vinterkriget och fortsättningskriget tjänstgjorde ett tusental romer i den finska militären.

Idag är cirka 25 % av de finska romerna evangeliska kristna.

Efter en lång dag av möten såg jag verkligen fram emot att sätta mig på tåget och sova de kommande fyra timmarna. Att då hitta en nästan tom tågagn med en rad tomma platser var en lättnad och jag somnade snabbt.

Kanske 15 minuter senare väcktes jag av en knackning på min axel. Den romska damen som stod där kan inte ha upplevt mitt ansiktsuttryck som särskilt välkomnande.

"Vad vill du?" frågade jag med allt annat än vänlig röst.

"Jag ber om ursäkt för att jag väckte dig," sa hon, "men jag hade redan gått förbi dig när jag kände en fridfull ande som omgav dig, så jag var tvungen att återvända för att ta reda på vad det var!"

Jag gnuggade bort sömnen ur mina ögon och bad henne något motvilligt att sätta sig mitt emot mig.

"Kära du, det är nog den enda fråga som skulle kunna hindra mig från att sova vidare för att istället ge dig det bästa svar jag bara kan komma på."

Den romska damen berättade för mig hur orolig hennes själ var av alla svårigheter hon gick igenom, och att ingenting i hennes liv längre gav någon mening. Hennes man satt i fängelse för mord, hennes dotter var försvunnen och hennes tonårsson hade problem med lagen. Alltför många människor i hennes liv hade dött tragiskt. Livet hade fler frågor än svar.

Jag förklarade för henne att jag var en efterföljare till Jesus, och att hans närvaro alltid för med sig frid.

När jag hade avslutat min berättelse om varför jag var hans efterföljare, bad hon mig helt enkelt att be för henne så att hon också kunde börja ett nytt liv som hans efterföljare. Tillsammans bad vi en kort bön. Hon sa åt mig att somna om och gick därifrån.

Men bara en kort stund senare var hon tillbaka med sin tonårsson, som hade suttit i nästa vagn. Hon presenterade honom för mig och sa att han också behövde höra min berättelse om vad det innebär att vara en Jesu efterföljare.

Vad kunde jag göra annat än att börja om från början? Pojken lyssnade uppmärksamt medan jag talade och när jag frågade om han också ville bli en Jesus-följare svarade han ja.

Och så kommer berättelsen om ett tåg från Uleåborg, där en romsk mor och son hittade Jesus, till ända.

Sista kapitlet

Det viktigaste kapitlet du någonsin kommer att läsa.

Om du har läst så här långt har du nu kommit till bokens kärnbudskap.

Det kan sammanfattas i en enda mening:

I varje människa, oavsett var i världen, finns ett tomrum som bara Gud kan fylla.

Han har fört oss hit varenda en, och kärleksfullt väntar han och vägleder våra liv så att vi ska kunna ta emot den mest värdefulla gåvan av alla: Hans ende son, Jesus.

Om din själ har rörts någon enda gång medan du läst den här boken, kanske det är Gud som talar till dig och ställer den eviga frågan: "Vad ska du göra med min son Jesus? Acceptera honom eller förkasta honom?" Det är de enda två valen.

"Okunnighet är lycka", sa mannen som jag en gång körde tvärs över Kanada från väst till öst. Han hade hört evangeliets budskap för första gången på ett sätt så att han antingen kunde acceptera det eller förkasta det. Tyvärr valde han att tacka nej.

Om den här boken hade ett musikaliskt tema, skulle det med största sannolikhet varit den sista låten som George Harrison skrev och framförde tillsammans med sin son, *Horse to the water*. Refrängen är enkel:

*Du kan föra en häst till vatten.
Men du kan inte få den att dricka.*

Den här boken är min bästa presentation av varför du bör överväga att acceptera eller förkasta vad Jesus Kristus säger. Ingen kan tvinga dig att ta det beslutet.

Jag tvivlar dock allvarligt på att någon ångrat sin tro på Jesus som Frälsare vid slutet av sina dagar.

Varför så många religioner?

Tänkte du på teckningen av ett hjul i sanden på bokens omslag? Här är orsaken till att den finns där.

En sadhu (indisk helig man) ritade en gång en bild i sanden. Det var ett stort hjul med många ekrar som ledde in mot mitten av navet. Han förklarade att: "navet är Gud och alla ekrar är olika religioner och övertygelser. Som ni ser leder alla ekrar till centrum. Alla vägar leder till slut till Gud"

Det låter väldigt övertygande och ack så politiskt korrekt. Till sadhuns förvåning sa jag till honom att jag höll med honom. Ja, alla vägar kommer till slut att leda till Gud, och sedan kommer domen! Alla kommer att stå framför hans domarstol och få en enkel fråga. "Godtog du min ende son, Jesus?"

Vad har du att förlora?

Livbojen

Jag vill kasta ut en livlina till dig med en livboj i änden.

När en man drunknar kommer han att ta tag i en livboj oavsett vad han tror eller tänker. I det ögonblicket ifrågasätter han inte om just denna livboj är den han ska ta tag i, han tar den bara för att rädda sig.

Så jag vill ge dig följande "livbojar" för just den stund då du inte bryr dig om vilken som kastas till dig.

Med några få minuter kvar att leva:

Käre Gud, jag vet att jag är en syndare och det finns inget jag kan göra för att rädda mig själv. Jag erkänner min fullständiga oförmåga att förlåta min egen synd eller att förtjäna en plats i himlen. I detta ögonblick lutar jag enbart på Kristus som den som bar min synd när han dog på korset. Jag tackar dig för att Kristus uppstod från de döda som en garanti för min egen uppståndelse. Så gott jag kan sätter jag nu min förtröstan till Honom. Jag är tacksam för att han har lovat att ta emot mig trots mina många synder och misslyckanden. Fader, jag tar dig på ditt ord. Jag tackar dig för att jag kan möta döden nu när du är min Frälsare. Tack för löftet att du kommer att vandra med mig genom den djupa dalen. Tack för att du hör denna bön. I Jesu namn. Amen.

Med en minut kvar att leva: *Jesus rädda mig, jag är en syndare, förlåt mig mina synder!*

Med en sekund kvar att leva: Ropa till Jesus!
Ty den som åkallar Herrens namn skall bli frälst.

Slutord

I början av den här boken kunde du läsa om piloternas slutord och hur det oftast blev en svordom. Det är min fasta övertygelse att om du ropar till Jesus i din sista stund så kommer det att göra stor skillnad för din evighet.

Att bli hans efterföljare betyder inte att gå med i en religion eller sekt, det betyder helt enkelt att du blir mer lik honom allt eftersom du lär dig mer och växer.

Någon frågade mig en gång, vad händer om du har fel och det inte finns något i slutet av livet?

Enligt Pascal's satsning har jag inte förlorat något. Genom att vara en Jesus-följare, eller som jag vill säga, att få ha Jesus som mentor, har jag blivit en bättre människa, jag har lärt mig att ta mer hänsyn till andra, jag har blivit mer medkännande men framför allt blir jag lärjunge till den största mannen som någonsin levt, som också råkar ha nycklarna till Guds rike.

"Bara för att en golfspelare betar sig illa eller omoraliskt blir inte hela golfsporten värdelös."

Jag utmanar dig att studera Jesu lära och inte låta dig luras av hur några av hans anhängare missköter sig eller tolkar hans ord.

Må Gud ge dig sinnesnärvaro och ett sista tillfälle att ta emot Jesus som Frälsare.

Epilog

Jag ser henne i mina drömmar

Jag hade den där drömmen igen i natt. Den där vår taiwanesiskfödda dotter kommer springande till mig på lekplatsen, skrattar, ger mig en hård kram och fnissar samtidigt som hon begraver ansiktet vid min hals.

Sedan vaknar jag, det var samma dröm igen. Drömmen som för mig tillbaka till tiden då vi bodde i Taiwan. Drömmen som gör mig sorgsen och jag undrar varför hon aldrig kom till vår familj.

När vi började vårt liv i Taiwan tog jag hand om våra två små döttrar på dagarna, medan jag undervisade unga kvinnor på en flygskola på kvällarna. Vi hade fått lära oss att utlänningar ibland kunde vakna av att en bebis blivit placerad vid deras dörr. Det var alltid en liten flicka. En vän till oss hade hittat en sådan bebis, i en korg med lite mat och några blöjor och en lapp: "Min dotter kommer att ha det bättre med dig och hon kommer att få en bättre framtid i ditt land. Ta hand om henne. Hon är nu din dotter."

Vi fick höra att om vi skulle hitta en sådan bebis vid vår dörr, så betydde det att vi fick adoptera henne.

Vi drömde ofta om hur det skulle vara att hitta en så värdefull present vid vår dörr. Ännu oftare vaknade jag på morgonen och med en enorm förväntan öppnade jag dörren för att se om vår lilla dotter hade kommit till oss. Vårt hem låg precis bredvid en trafikerad väg, så det skulle ha varit väldigt lätt för någon att gå förbi i det tidiga morgonmörkret utan att bli sedd, och därmed undvika en pinsam situation.

I min engelskaklass gick unga kvinnor som tyckte om att komma hem till oss och de blev snabbt mer vänner än elever. I början av lektionen nämnde jag ofta försiktigt att om de kände någon som var gravid som övervägde att göra abort, skulle vi se det som en ära att få adoptera deras barn. Jag var säker på att det bara var en tidsfråga innan vi skulle höra ett barnskrik vid vår dörr.

Jag hörde historier om andra utlänningar som funnit en gråtande bebis och hur exalterade de blivit över denna oväntade händelse i deras liv. En ensamstående kvinna kunde få adoptera en flicka ifall den biologiska mamman inte kunde spåras. Jag såg dem ofta på lekplatsen och drömde om den lilla tjejen som säkert var på väg till vår familj.

När det var dags att lämna Taiwan hade miraklet inte inträffat. Vår lilla tjejen skulle för alltid bara dyka upp i mina drömmar. Av någon konstig anledning saknar jag henne och undrar vad som händer med henne.

Hon kommer för alltid att vara det lilla barnet i mina drömmar. Hon växer aldrig upp. Hon springer alltid till mig på lekplatsen, skrattar, ger mig en hård kram och fnissar samtidigt som hon begraver sitt ansikte vid min hals. Sedan vaknar jag.

Av någon anledning tror jag att jag kommer att få möta henne i himlen.